

Alliance Française

Osijek

Izložba fotografija
Marseille – Massilia
Máté Zimonyi (HU)
Caffe bar Voodoo
24.-31. siječanj 2014.

Fotograf putnik

Moje ime je Máté Zimonyi. Prva fotografska iskustva stjecao sam na studiju francuskog jezika, na Katoličkom sveučilištu Péter Pázmány u Piliscsabi, gdje sam diplomirao na temu „*Mađarski fotografi u Francuskoj s početka XX. stoljeća*“. Stoga činjenica da su moje fotografije inspirirane klasičnim i modernim mađarskim fotografima nije nikakva slučajnost. Modernizam Andréa Kertésza i Gyule Halásza, avangarda László Moholy-Nagya, portreti Rose Klein i Ergya Landaua - svi su oni imali snažan utjecaj na moj rad. Iz tog razloga svojim skromnim doprinosom želim odati počast genijima mađarske fotografije.

Tijekom boravka i rada u Marseilleu fotografirao sam kontradiktornu, ali skladnu regiju Provence-Alpes-Côte-d'Azur. Radeći na projektu „*Marseille – Provence 2013*“ (Marseille je bio Europska prijestolnica kulture 2013. godine), s fotoaparatom na ramenu krenuo sam u osvajanje gradova, planina i mora ove šarolike regije. Od Alpa do brežuljaka Romans-sur-Isère posjetio sam koridu, utrke bikova u areni u Nimesu, izgubio se u bogatstvu uskih uličica Aix-en-Provencea, brojao jahte u Cannesu i računao koliko bi siromašnih stanovnika Marseillesa mogli nahraniti za cijenu luksuznih brodova. U ptičjem raju Camargue tražio sam flamingose, u Arlesu Van Gogha, u radničkim četvrtima Marseillea igrao balote s lokalnim stanovništvom. Kao fotografu amateru, cilj mi nije bio dokumentirati putovanja, fotografirati nove prijatelje ili prirodne ljepote, već vizualizirati misteriozni ambijent koji sam doživio u ovim mjestima.

Marseille, Massilia

Marseille će zauvijek ostati moj dom. U mom srcu i dalje odzvanjaju njegove različite kulture, jezici, vjere, okusi, mirisi i boje. Marseille poznaje sve boje - osim sive i sve osjeća - osim indiferentnosti. U gradu se osjeća poseban ritam - ritam života koji pokreće ljude, ulice, planine i more. Taj osjećaj kontinuirane vibracije nazvao sam po rimskom imenu grada – Massilia. Massilia je punija starija dama u čijoj širokoj suknji se svašta skriva. Kad je sretna, glasno se smije, siktanjem najavljuje pasje vrućine i dugo plače nad izgubljenim dušama. Od svih ljudi koje sam upoznao, svatko je razvio svoj stav prema njoj - jedni je mrze, drugi je obožavaju, ali nitko, baš nitko nije ravnodušan. Poput stare kraljice, ona vlada ovom stranom Mediterana.

I tako sam upoznao kraljicu. Poigrala se mojim duhom i mojim tijelom, prošla par krugova kroz moje žile i preplavila moje srce. A onda me je, ne bez zasluge, dobro ispljuskala. Uništila je moje ideale i ljubavi, ali mi je zauzvrat dala nešto puno vrjednije - prijatelje za cijeli život. Stoga sam joj se odlučio zahvaliti i napraviti nekoliko portreta. No, umjesto da fotografiram mjesta puna nasmijanih ljudi, izabrao sam drugo lice Massilie. Fotografijom sam tražio njenu mračnu stranu, njeno posebno raspoloženje i božansku moć.